

CHƯƠNG 25:

Trở về nhà, suốt đêm Vân Lâu trần trọc không ngủ được. Chàng nằm dài trên giường, trừng mắt nhìn chân dung Hàn Ni treo cao trên tường, lòng nóng như lửa đốt. Một cảm giác khó chịu bứt rứt khiến chàng không thể nằm yên được. Lăn qua lộn lại, hình ảnh xảy ra ban nãy nơi nhà hàng Trung Ương mãi ám ảnh chàng, dù đây là Tiểu My chứ không phải là Hàn Ni.

Tiểu My! Nàng là người con gái của chốn ăn chơi mà! Sau nàng không biết hổ thẹn khi kẻ vai tựa má với một gã đàn ông đứng tuổi? Tại sao? Thật là nhục. Vân Lâu tức mèn sang một bên, tựa mặt vào thành tường mát lạnh. Mang khung ảnh trên đầu giường xuống. Gương mặt người yêu cứ lớn dần, lớn dần, chiếm trọn khoảng không gian nhặt nhòa. Nụ cười ẩn trong mù sương. Vân Lâu áp khung ảnh lên ngực, thầm gọi:

- Tiểu My! Tiểu My!

Tiếng gọi vừa thoát ra khỏi miệng, chàng bàng hoàng ngay. Tại sao chàng lại gọi là Tiểu My mà không phải là Hàn Ni. Đặt khung ảnh trở về đầu giường. Vân Lâu thấy hổ thẹn. Hàn Ni! Hàn Ni! Em mất chưa bao lâu mà anh đã gọi tên một người con gái khác. Sự hối tiếc càng làm cho đầu óc Vân Lâu rối bời.

Lăn lộn mãi đến gần sáng, Vân Lâu mới chợp mắt được. Trong cơn mê, chàng đã trông thấy Tiểu My. Không, không phải, đã trông thấy Hàn Ni, Hàn Ni yên lặng nhìn chàng, vẫn đôi mắt đắm đuối ngày nào nàng đang hát lại bản nhạc, một bản nhạc mà hình như chàng đã có nghe rồi.

”Nếu sớm biết đời chóng phai, thì kẻ vai tựa má làm gì

Để người buồn với nỗi cô đơn hằn sâu thế kỷ...”

Tiếng hát thanh thoát nhỏ dần như tiếng thở dài, đôi mắt buồn khép nhanh. Vân Lâu vật vờ. Hàn Ni! Hàn Ni vẫn còn đó, khoảng cách ngắn nhưng thật xa, khuôn mặt đột nhiên biến đổi. Vân Lâu nhìn kỹ, không phải là Hàn Ni mà là Tiểu My.

”Em như mây trời ngàn năm bay mãi

Em mơ một ngày dừng bước phiêu du.”

Giọng ca buồn, cô đơn. Vân Lâu cảm thấy từng tế bào trên thân mình như nhức nhối. Chàng chìa tay ra gọi to:

- Tiểu My!

Và chạy nhanh về phía nàng, nhưng Tiểu My đã biến thành mây bay mất.

- Tiểu My!

Tiếng gọi thật to của chính chàng đã đánh thức chàng dậy. Mở choàng mắt ra, ánh nắng chói chang đã ngập phòng. Trời đã sáng.

Ngồi dậy, hai tay ôm lấy gối, suốt nửa buổi trời Vân Lâu ngẩn ngơ. Rồi chàng xuống giường máy móc đi rửa mặt chải đầu. Hôm nay có giờ học trọn ngày. Thu xếp giấy bút một cách vô vị, chàng bước ra khỏi nhà, leo lên xe buýt, đầu óc vẫn còn tràn ngập bóng hình đêm qua Hàn Ni, Tiểu My... Tiếng hát, nỗi buồn, bao nhiêu khổ sở...

Suốt một ngày học hành mệt nhọc, rồi cũng tới lúc tan, chàng đến công ty quảng cáo với một thân xác không hồn. Mấy ông bạn đồng nghiệp đang kể cho nhau nghe một vài kinh nghiệm vui chơi nơi chốn vũ trường, một người nói:

- Đừng coi thường họ, có nhiều vũ nữ xuất thân từ những gia đình danh giá lắm, chỉ vì một hoàn cảnh bất đắc dĩ nào đó họ mới đưa thân vào nơi sa đọa như vậy. Có người tưởng con gái đã sa chân vào đấy là hư đốn, sự thật ra cũng còn chán vạn đũa trong sạch.

Bất giác Vân Lâu nghĩ đến Tiểu My. Thân xác trong sạch? Có thật không? Hình ảnh hôm qua ở nhà hàng Trung Ương còn rành rành trước mắt chàng cơ mà. Đột nhiên chàng thấy bực mình. Thu xếp tài liệu lại chàng bước ra khỏi sở. Nhìn người qua kẻ lại, xe cộ dọc ngang, chàng tự hỏi - bây giờ ta đi đâu đây?

Đến trường Nguyễn Lăng chàng ăn một tô mì. Kể như buổi cơm tối đã xong, nhưng Vân Lâu không đủ can đảm trở về nhà ngay. Chàng lang thang giữa phố, ngừng trước mấy gian hàng. Mắt dán chặt vào khung kính. Không có gì cả ngoài một khuôn mặt quen thuộc: Tiểu My! Vân Lâu nhắm mắt lại, chàng lắc đầu, bóng hình vẫn không phai. Nỗi nhớ như cơn mê loạn. Đột nhiên Vân Lâu muốn tìm đến Tiểu My ngay, để mắng nàng một trận cho hả. Tại sao Tiểu My lại làm thế? tại sao lại nhắm mắt cam tâm sa đọa? Nhưng... nhưng ta làm gì có đủ tư cách để trách cứ nàng?

Băng qua khỏi một con đường, rồi một con đường... Vân Lâu không biết mình đã đi hết bao nhiêu con đường. Sau cùng tỉnh trí lại, chàng đột nhiên sựng người lại vì chàng đang đi về hướng phòng trà Thanh Vân? Không được, không được, ta không thể đến đó nữa.

Ta không thể yếu đuối, hãy quay lại ngay, nhanh lên! Nhưng chân Vân Lâu bất động không chịu tuân theo sự đòi hỏi của lý trí.

- Hay là... đến nghe nàng hát thêm một lần vậy. Kể như là một lần chót.

Và Vân Lâu mua vé bước vào Thanh Vân. Bây giờ là chín giờ khuya, chưa đến giờ Tiểu My ra sân khấu. Vòng tay ra sau cổ chàng ngửa người ra sau nhìn lên sân khấu, bực bội lạ lùng. Tại sao mình lại ngu dại trở lại đây? Không lẽ chuyện đêm qua chưa làm ta mở mắt sao mà hôm nay còn đến tìm Tiểu My nữa chứ? Ngu thật!

Rồi Tiểu My cũng bước ra sân khấu. Tất cả những ý thức phản kháng ban nãy đều bay mất. Tiểu My hôm nay mặc một chiếc áo dạ hội trắng tinh, tóc xõa dài, không một món nữ trang, chậm rãi bước ra. Dáng vẻ cao quý thanh thoát, nàng đến trước micro nói nhỏ nhẹ:

- Tôi là Đường Tiểu My, hôm nay là ngày cuối cùng của một đời ca hát, tôi sẽ gửi đến quý vị hai bản nhạc tôi thích nhất gọi là một chút quà tạm biệt đối với quý vị đã dành cho tôi.

Tất cả những mạch máu trong thân cuộn cuộn chảy, Vân Lâu nghe tim đập nhanh. Tại sao là đêm cuối cùng? Tại sao?

Tiểu My bắt đầu cất tiếng hát, bản “Đóa Mây Trời”. Những âm thanh của nàng như những tiếng buồn phiền. Vân Lâu bàng hoàng xúc động. Tiếng hát hôm nay thật xuất thần.

*”Bay đến tận chân trời
Đời bao nhiêu phiền toái
Đời bao nhiêu ái ngại
Như khoảng trời xanh cao.”*

Tiểu My! Có phải là tiếng lòng của em không? Mắt chàng chột ướn. Tiểu My! Đúng ra anh không nên có hành vi quá khích như thế. Anh cũng không có quyền trách em. Sống trong không khí bản thiêu giả dối này, bắt buộc em phải làm thế ư? Anh lầm, anh lầm thật, đúng ra anh không nên viết cho em những lời nhục mạ như thế. Anh ngu thật.

Tiểu My hát xong một bản nhạc, tiếng vỗ tay hôm nay đặc biệt ồn ào. Con người lạ thật, lúc nào cũng thế, đợi khi biết được vật trong tay sắp mất mới vội vàng hối tiếc. Rồi bản nhạc thứ hai bắt đầu, đó là bản “Lòng Đã Lạnh”. Hát xong, nàng lui dần ra sau. Những tiếng vỗ tay kéo dài không ngừng được nàng phải trở ra, mắt nàng đăm lẹ nàng hát bản nhạc thứ ba “Hẹn ngày trở lại”. Và lần này quả là lần sau cùng.

Vân Lâu thờ dài, đứng dậy, chàng bước ra cửa hông, lòng tràn ngập biết bao nhiêu mâu thuẫn. Đến trước cửa phòng hóa trang chàng yên lặng chờ đợi.

Một lúc, Tiểu My xuất hiện, chiếc áo dạ hội màu trắng ban nãy đã được thay bằng chiếc áo dài màu xanh lam giản dị. Khuôn mặt không phấn son một mảy. Vừa ra tới cửa, nhìn thấy Vân Lâu là Tiểu My dừng lại, một chút ngỡ ngàng vây quanh.

Tim Vân Lâu đập nhanh, có thật nhiều điều để nói, nhưng nói không ra lời. Chàng định xin lỗi, nhưng bắt đầu thế nào đây. Khuôn mặt Tiểu My thật lạnh.

- Anh đây à? Anh đến đây làm gì?

Vân Lâu nghe một chút chua xót:

- Tôi... tôi đợi cô.

- Đợi tôi à? Tiểu My nhếch môi cười nhạt - Đợi tôi để làm gì chứ?

- Tiểu My! Tiểu My có thể cho tôi nói chuyện một chút được không?

- Chuyện gì? Có chuyện gì để nói nữa chứ? ông là người của xã hội trí thức thượng lưu, còn tôi chỉ là một ca kỹ của phòng trà, nói chuyện với tôi ông không sợ nhục sao?

Vân Lâu bị trảm miệng, chàng vừa bối rối, vừa đau khổ. Bao nhiêu câu nói ập ù trong tim không khơi nguồn được. Tiểu My đã quay mặt bỏ đi. Đuổi theo đến cầu thang, Vân Lâu gọi:

- Tiểu My!

Tiểu My đứng lại chau mày:

- Anh còn muốn gì nữa chứ?

Vân Lâu hấp tấp:

- Tiểu My, tại sao Tiểu My lại khó khăn với tôi như vậy, cho tôi mấy phút không được sao?

Tiểu My lắc đầu, bao nhiêu giận hờn đêm qua bóp nhói quả tim.

- Không được. Xin lỗi, tôi không có thì giờ nhiều, ông Lâu ạ. Mặc dù chúng tôi chỉ là loại gái mua vui cho thiên hạ, nhưng không phải lúc nào cũng bắt buộc phải chiều khách.

- Sao Tiểu My tàn nhẫn thế, tôi đến để xin lỗi Tiểu My đây.

- Không dám, ông làm ơn cho tôi đi, có người đang đợi tôi, tôi không thể tiếp chuyện với ông lâu được.

- Có phải cái thằng già hôm qua không? Vân Lâu không còn dè nén được nữa, cơn giận và nỗi thống khổ tràn ngập trái tim - Hắn có tiền nhiều phải không? Mỗi một giờ đi chơi với nó là bao nhiêu tiền? Cô cho giá đi xem tôi có đủ tiền mời cô không?

Tiểu My giận đến cực điểm, khuôn mặt tái xanh, nàng trở mắt nhìn Vân Lâu. Tại sao chàng lại nói thế? Quả tim Vân Lâu như tan vỡ, cúi nhìn xuống thang lầu, Tiểu My lầm bầm:

- Con người tàn nhẫn thật!

Rồi yên lặng, nàng bước về phía cầu thang, bỏ mặc Vân Lâu đứng sững ở đây. Tinh trí Vân Lâu đuổi theo chặn đường:

- Tiểu My!

- Ông làm ơn để tôi đi. Tiểu My sảng giọng - Sao ông cứ theo tôi mãi vậy? Tôi hạ cấp, tôi mang nhan sắc ra bán cho người mua vui, tôi chỉ là loài hoa đại

ngoài đường, mặc tôi, nhưng ông cũng không có quyền làm nhục tôi. Bao nhiêu đây đủ rồi!

Vân Lâu nuốt nước bọt, sự lạnh nhạt của nàng như chiếc dao nhọn banh từng thớ thịt con tim chàng.

- Tiểu My, Tiểu My đừng nói vậy, hôm nay tôi đến đây không phải để gây chuyện, mà là đến để xin lỗi Tiểu My. Chúng ta hòa nhau nhé? Tôi công nhận tôi quá hồ đồ, ngu xuẩn khi...

- Thôi đừng nói nữa, Tiểu My cắt ngang - Tôi đã bảo là tôi không có thì giờ, người ta đang đợi tôi dưới lầu đây.

Tiểu My bước xuống lầu định đi, Vân Lâu giữ tay lại:

- Khoan đi!

Gương mặt Vân Lâu đỏ như gấc:

- Tôi bảo cô ở lại, cô phải tự trọng một tí chứ.

- Anh không cho tôi đi à? Anh lấy tư cách gì mà ra lệnh cho tôi chứ? Tự trọng? Không đi với anh đi với người khác là không tự trọng à? Phải mà, anh là con người thượng lưu mà. Nhưng ở đây là chốn công cộng, ông đừng để tôi la lên nghe không đẹp đâu nhé?

Vân Lâu buông thõng tay xuống:

- Thôi được, cô muốn đi đâu thì đi. Cô bỏ hát ở phòng trà có phải là để xây tổ ấm với lão kia không, hần bao cô bao nhiêu mà cô phải chiều hần thế chứ?

Tiểu My trừng mắt nhìn Vân Lâu, toàn thân run rẩy:

- Ông đi ngay, mong rằng không bao tôi nhìn lại mặt ông nữa.

Vân Lâu cũng bắt đầu giận dữ:

- Tôi cũng mong thế!

Chàng bước nhanh xuống thang lầu, như cơn gió lốc tuôn ào ra cửa. Suýt tí nữa thì đã đụng một người đứng chắn ngang cửa. Ngẩng đầu lên thì ra là gã đàn ông chàng đã gặp nơi ở nhà hàng Trung Ương. Máu nóng dồn lên óc, Vân Lâu muốn tung ngay vào mắt gã một quả đấm thật mạnh. Nhưng gã vẫn bình thản:

- Anh đến tìm Tiểu My à?

- Mặc tôi.

Gã đàn ông đứng tuổi nhún vai cười nhạt. Nụ cười thật đáng ghét. Mi tưởng mi đã thắng ta à? Vân Lâu trừng mắt định bỏ đi, nhưng gã lại giữ chàng lại:

- Anh Lâu, làm gì vội thế.

Vân Lâu ngạc nhiên. Gã này làm gì mà biết cả tên chàng, chưa kịp phản ứng thì lại nghe gã nói:

- Đừng hờn lấy thế. Tiểu My yêu anh lắm, anh đừng để cô ấy buồn.

Vân Lâu ngơ ngác:

- Ông là ai?

- Một người bạn của Tiểu My, tôi yêu cô ấy như yêu con tôi ở nhà. Tiểu My đáng yêu lắm, cậu khó mà tìm được một người con gái nào dễ thương hơn. Trong hoàn cảnh như bản mà nàng vẫn giữ được tâm hồn tinh khiết. Cậu mà để mất nàng chắc là phải hận ngàn đời.

Trái tim đập nhanh, Vân Lâu cảm thấy lòng rộng mở, mắt chàng mở to nhìn người đàn ông trước mặt. Con người dễ làm lẫn vì mang sẵn định kiến chàng lấp bấp:

- Tại sao... , tại sao ông lại nói cho tôi biết những điều đó?

ông Hình cười một nụ cười khoan dung:

- Người đứng tuổi lúc nào cũng cười mở với lớp trẻ. Cậu vui lòng bảo cho Tiểu My biết là tôi bạn, tôi không thể đợi nàng được.

Nói xong ông quay lưng lại bỏ đi, Vân Lâu chạy theo:

- Ông... Ông làm ơn cho tôi biết ông là ai?

- Tôi tên Hình, là một thằng già thích mang gánh giữa đường. Nhưng chắc chắn chỉ ba hôm sau là cậu phải cảm ơn tôi ngay.

Vân Lâu thành khẩn:

- Không cần phải ba hôm, tôi xin cảm ơn ông ngay bây giờ.

Ông Hình cười không nói thêm một điều gì nữa, yên lặng bỏ đi. Vân Lâu đưa mắt nhìn theo cho mãi đến khi bóng ông Hình mất hút. Chàng đứng tựa vào tường với một trái tim nôn nao chờ đợi. Chàng lo lắng không hiểu Tiểu My có sẵn sàng tha thứ cho bao nhiêu lầm lẫn của mình không.

Một lúc, có tiếng gót giày nện mạnh trên cầu thang, tim Vân Lâu muốn ngừng đập. Nhưng thật thất vọng. Không phải Tiểu My mà là một nữ ca sĩ khác. Đợi thêm một lúc, lòng hy vọng mới thành sự thật.

Tiểu My bước xuống thang, đi thẳng ra đường, hình như nàng không nhìn thấy chàng, hình như Tiểu My khóc. Mắt vẫn đỏ dù đã cố che dấu thật kỹ, nhưng vẫn không xóa được ngăn lệ. Vân Lâu hối hận, chàng đứng yên nhìn nàng đang ngơ ngác tìm quanh. Không đành lòng được Vân Lâu bước ra:

- Kể như chuyện cũ đã xong, bây giờ chúng ta hãy bắt đầu lại.

Vân Lâu nói nhỏ với nụ cười cầu hòa. Tiểu My quay sang kinh ngạc:

- Anh? Rồi con giận đổ ập đến – ông định làm gì đây nữa chứ, tại sao tôi ngày cứ đeo theo bên tôi làm phiền tôi mãi vậy? Làm nhục tôi như thế chưa đủ

sao mà ông còn muốn làm trò gì nữa chứ? Muốn phá tôi đến bao giờ mới chịu thôi?

Vân Lâu buồn buồn:

- Nếu em bằng lòng bỏ hết mọi chuyện cũ thì chúng ta vào Nhã Khí ngồi một chút đi.

Chàng nắm tay nàng định đưa đi, nhưng Tiểu My đã giằng tay lại:

- Ông đừng đụng tới tôi!

Nàng bước nhanh, mắt nhón nhác nhìn hai bên đường tìm ông Hình.

- Ông ấy đi rồi.

Tiểu My giận dữ quay lại:

- Ông đã nói gì? ông đã làm gì để ông ấy bỏ đi chứ?

- Ông Hình tự ý bỏ đi, ông ấy còn bảo tôi nói lại với cô là rất tiếc ông ấy bận không chờ được. Tiểu My, Tiểu My đừng giận tôi nữa, được không?

Cơn giận chưa nguôi, Tiểu My lại uất ức thêm. Nàng có cảm giác của một người bị qua mặt, bị bỏ rơi. Nàng trừng mắt nhìn Vân Lâu thù hằn:

- Tôi đã bảo ông rồi, tôi bảo ông đừng có làm phiền tôi nữa, ông làm ơn tránh ra cho tôi đi!

Vân Lâu vẫn chận trước mặt:

- Tôi không tránh!

- Ông... Ông... Tiểu My giận dữ, nàng định hét lên. Nhưng đôi mắt phía trước, một đôi mắt thành khẩn van xin, một đôi mắt dễ làm mềm lòng người, bao nhiêu sự cứng rắn còn lại bị băng hoại. Giọng nàng chột nhỏ xuống, không hiểu có còn là của chính Tiểu My nữa không - Anh... anh muốn gì đây?

- Tôi muốn được đi cùng với Tiểu My.

- Đến đâu chứ?

- Đến đâu cũng được.

- Ngay bây giờ à?

- Vâng.

Tiểu My không biết làm sao, thôi đành vậy. ánh mắt của chàng thật dễ thương. Câu nói như một tiếng thở dài:

- Thôi, đi nhé!

Cánh tay Vân Lâu đã vòng sang người Tiểu My. Bước qua con đường Trung Sơn rồi quẹo sang hướng bắc. Họ đi trong yên lặng, không ai nói với nhau một lời. Bàn tay nàng chạm vào cánh tay chàng. Tiểu My cũng ngạc nhiên không

hiểu, sao chỉ chưa đầy năm phút còn là thù hận, giận dữ, thế mà bây giờ tại sao trái tim nàng lại reo vui thế này? Tại sao?

Qua khỏi con lộ phía bắc Trung Sơn, họ cứ thẳng bước tới trước quên cả thời gian, quên cả không gian, đôi chân không thấy mỏi vì lòng họ đang xây mộng. Những bước chân riu rít đưa đến Viên Sơn.

Qua khỏi cầu, tiến đến đài chiến sĩ Viên Sơn, họ leo qua những bậc tam cấp, yên lặng. Đêm đã khuya, gió thật mát. Xa xa những hàng tòng bá im lìm. Trên một cành cổ thụ cao một loài chim nào đó cất tiếng hót lạnh lốt. Sao khuya đầy trên nền trời đen thẫm. Họ dừng chân bên cây cổ thụ, tay chàng kéo nàng về phía mình, họ nhìn nhau với bao nhiêu say đắm.

- Tiểu My.

Tiểu My yên lặng.

- Em thứ lỗi cho anh nhé? Nếu anh đã làm em buồn, anh hứa sẽ mang lại hạnh phúc đền bù nỗi buồn đó, em sẵn sàng nhận chứ?

Tiểu My vẫn yên lặng, trên đôi mắt to đen của nàng, lệ đã đọng đầy, đôi môi nhỏ như hai cánh hoa nở nhụy, run rẩy.

- Anh định nói với em lâu rồi, nhưng anh không dám tự tin. Anh cứ tưởng lòng mình đã chết, nhưng từ khi biết em thì... Anh biết rằng anh không thể sống thiếu em được nữa. Tiểu My em!

Cánh tay chàng xiết chặt, Tiểu My thấy toàn thân như tan rã, hồn bay bổng đâu đâu, bay lên tận cùng trời cao, bay khỏi những cánh sao sầu muộn và... Nàng thấy chàng cúi xuống che mắt đi những ánh sao trong một nụ hôn cuồng nhiệt say đắm trên môi. Tất cả những lỗi lầm, những thù hận cũ đều biến mất, chỉ còn để lại một tình yêu ngát hương.

Một lúc, chàng ngẩng đầu lên, cánh tay chàng vẫn không rời nàng. Giữa ánh sáng mờ ảo của phố khuya, của những ngọn đèn đường cô độc, mắt nàng thật sáng và Vân Lâu lại cúi xuống. Nụ hôn tới tấp như mưa bão, nóng như ánh nắng mặt trời.

- Em còn giận anh không?

- Không.

- Tha lỗi cho anh rồi chứ?

- Ừm...

- Thế em có yêu anh chút nào không nào?

Tiểu My yên lặng khiến tim Vân Lâu muốn ngừng đập. Chàng hỏi dồn:

- Có không? Tiểu My, em trả lời cho anh biết đi, đừng để anh đau khổ mà!

- Anh đã biết rồi còn làm bộ.

- Biết cái gì chứ?

Tiểu My nói như hét:

- Anh biết em yêu anh, yêu thật nhiều chứ không phải chỉ là một tí ti, anh còn giả vờ hỏi nữa.

- Thật không My?

Cánh tay chàng xiết mạnh, đầu chàng cúi xuống thấp, cắn lấy môi nàng, mặt nàng và trán của nàng.

Đêm đã khuya lắm rồi, gió đêm vây quanh võ vè, tấm mát đôi nhân tình mới. Đêm biết chiều lòng người, ánh trăng già e thẹn nấp vào trong làn mây xám.